

samarbejde med Dr. Nink, Inspektøren for Sydgrønland, der har en meget varm og levende Interesse for Grønlanderne, udarbejdet en Slags Kommunalforfatning og tillige et første Forsøg paa en Slags folkelig Retspleie for Sydgrønland, som det skal være mig kjært at tilstille det ærede Finantsudvalg, og som jeg troer vil finde dets Bifald. Jeg har ikke trostet mig til ogsaa at gøre den gjældende for Nordgrønland, da den der særligt lokal-kjendte Mand, Inspektøren, ikke var tilstede. Han vil imidlertid nu komme tilstede, og jeg skal da strax lade det være Gjenstand for mine Bestræbelser, og jeg tvivler ikke paa, at den maaskee endogsaa uden nogen Modifikation vil kunne gøres gjældende i Almindelighed, og det vil da være at overveie, om det skal stee blot ved ministeriel Foranstaltning eller mulig ved en kongelig Anordning. De Midler, som der til udfordres, skulle naturligtvis tilvejebringes igennem Handelen; thi den eneste Besatningsgjenstand er jo, hvad Vedkommende producere. Enten man nu vil kalde Afgiften en Udførselstold paa grønlandiske Produkter eller en Næringskat, der paahviler Handelen eller de Producenterne, kort sagt, hvorledes man vil oversætte de almindelige europæiske Begreber, det gjør Intet til Sagen; men en Deel af det Udbytte, der kommer af Grønlandernes Arbejde, skal tilflyde dem selv og bruges til det nævnte Diemed. Det er den korte Grundtanke i Forslaget, som jeg efter den ringe Andeel, jeg personlig har deri, gjerne kan give den Roes, at det støtter sig til et nøie Kjendskab til og en varm Kjærlighed for Grønlanderne, hvilket viser sig i den Maade, hvorpaa Forsøget er gjort, og jeg skal bemærke, at Rigsdagen deler Æren derfor, da den har bevilget en rund Sum til Disposition i saa Henseende, hvis Anvendelse har været udføret mange Banstueligheder, hvad der ogsaa var erkjendt af det Udvalg, som havde med Sagen at gøre. Det er altsaa paa en Maade nu først, at Forsøget er begyndt; men jeg troer, at det stæer under heldige Auspicier, ligesom ogsaa, at det vil blive godt optaget, og at der er Udset til dets Gjennemførelse.

Den ærede sidste Tale gjorde en anden Bemærkning, som jeg ogsaa aldeles skal under-

skrive, og jeg er atter her saa heldig, at jeg har handlet derefter. Fra det første Dieblif, jeg fik med Ministeriet at gjøre, har jeg erkjendt, at det ikke gaaer an at lade Spørgsmaalet om Marmorkirken drive hen fra det ene Aar til det andet. Mit første Spørgsmaal i denne Sag var derfor, om Marmorkirken er en Ruin og skal behandles som saadan, eller om den er et tilstedeværende Stykke af en ufuldendt Bygning og med Fordeel kan benyttes til et Byggeforetagende. Der var en nærliggende Opfordring til at undersøge Spørgsmaalet, fordi det var nødvendigt at nedrive visse Dele, der truede med at styrte sammen. Ved den Undersøgelse, jeg strax foranledigede, blev det bragt udenfor al Tvivl, at naar man blot tager nogle enkelte Dele bort, er det, der staaer, fuldkommen stikket til, at der kan opføres en Bygning derpaa, saafremt der er Brug for en saadan. Nu kan det visse ikke falde mig ind at foreslaae et Byggeforetagende blot for at faae en Bygning færdig, naar det hverken vides, hvortil den skal bruges, eller hvem der skal betale den; men saameget forekommer mig klart, at naar der er nedlagt en Værdi af over 800,000 Rd. i et Fragment, der paa nogle Smaating nær i sin nuværende Skikkelse kan gøres færdigt som Bygning, saa bør det ikke behandles som Ruin, men saa bør man holde Fremtiden det Spørgsmaal aabent, om det ikke kan benyttes til et eller andet Foretagende. Et andet Spørgsmaal er, om der overhovedet vil blive Tale om dets Fuldbendelse til en Bygning — jeg mener ikke nu, men først naar man har passende Brug derfor — om Fuldbendelsen kan stæe for en Udgift, der er rimelig, thi kunde den kun finde Sted ved at fortsætte efter den Tankegang, hvorfra man har begyndt, saa tør jeg svare ikke blot for Nutiden, men ogsaa for alle kommende Tider, at der fornuftigtvis ikke kan blive Tale derom. Efter foreløbige Overslag kan Fragmentet imidlertid fuldføres til en Kirkebygning for en Sum, der staaer langt under, hvad man kunde faae en ny Kirke for eller en anden Bygning. Altsaa, da de to Forudsætninger ere givne, at Marmorkirken ikke bør betragtes eller behandles som en Ruin, men derimod som en ufuldendt Bygning, som bør konserveres til en mulig frem-